

قانون ما نه خون
است نه خاک. در
این قانون حتی
تکلیف مهاجرین
غیرقانونی هم
مشخص نیست.
تکلیف دولت هم
با قانون هایش
مشخص نیست.
یک روز اعلام
می کنند دیگر به
هیچکس مدرک
نمی دهند

می گیرد. پس خودمان با دست خودمان این مشکلات را به وجود آوردیم. به خاطر منافع شخصی حضور قانونی از مبدأ را سخت کردیم. شخصی که دامادش شرکت بیمه داشته، افغان ها را مجبور کرده که خود را بیمه کنند؛ فردی که پسرش شرکت هواپیمایی داشته، مهاجران را مجبور کرده بلیط دوطرفه هواپیما خریداری کنند؛ خب همین هزینه ها به علاوه ی هزینه ی ویزا برای یک خانواده ی پنج نفره حدود هفت هزار یورو هزینه دارد. به این صورت باشد همه شان به صورت قاچاق به ایران می آیند. در زمانی هم که با هزاران دردسر ویزا می دهید و از مهاجران هزار یورو ضمانت می گیرید، باز هم کاری می کنید که روند به سمت ورود غیرقانونی کشیده شود. ایران در قبال افغانستان که هزاران کیلومتر مرز، تاریخ، فرهنگ و زبان مشترک دارد، سیاست درستی نداشته است. هنگامی که شوروی یا آمریکا در افغانستان حضور داشتند فقط خیمه ی جهاد ما برپا بوده است.

همه کار توسعه ای کردند غیر از ما. سیاست منسجم برای توسعه کشور همسایه ای را که سیاستی امنیتی برای خودمان است پیگیری نکردیم. بهترین راهکار برای ایران، صلح و توسعه افغانستان بوده است. اگر افغانستان به سمت توسعه حرکت می کرد وضعیت برعکس می شود، در دوره ی آقای کرزی این اتفاق افتاد و ما شاهد برگشت مهاجرین از جمله نخبگان بودیم. چون رسانه در ایران کاری کرد که فکر کنند افغانستان به آمریکا تبدیل شده و ایرانیان باید به آن جا مهاجرت کنند، این ها همه بار روانی دارد. آمریکایی ها و شرکت های خارجی حضور داشتند و فقط نزدیک شدن به توسعه در میان مردم احساس می شد در حالی که وجود نداشت؛ مثال برعکس اش هم حال است که رسانه کاری کرده مردم فکر کنند طالبان که روی کار آمده اند، بدبخت شده اند. فرد افغان از ترس ناامیدی آینده حاضراست از چرخ هواپیما هم آویزان شود تا فرار کند. این ها همه در کنار هم باعث می شود موج مهاجرت ایجاد شود. مسائل اقتصادی هم وجود دارد به طوری که الان ارزش ۱ افغانی برابر با ۷۵۰۰ ریال یا ۷۵۰ تومان است، دلار از دو سال پیش تا الان نصف شده است. این ها عمده تاً مربوط به جی دی پی است و ربطی به حضور طالبان ندارد. نقدینگی وجود